

ლილა

აღიჭი, ირუ ქვერ-
ილხე, ქრევი შარო,
ღ ზე, ქრევი, სრულია
სამოსლო, ვასრუო

საქართველო
საბავშვო ჟურნალი

საქართველოს აღკკ ცენტრალური კომიტეტის
ფედერაციური საბავშვო ჟურნალი მცირეწლოვანთათვის

572 /
1952/2

საბჭოთა კავშირის ნორჩ ჰიონერებს

სულთ და გუკით მიჰესალმები ნორჩ ჰიონერებსა და მოსწავლეებს
კ. ი. ლენინის სახელობის ჰიონერთა ორგანიზაციის ოცდამეათე წლისთავის
დღეს.

ვუსურვებ ჰიონერებსა და მოსწავლეებს ჯანმრთელობას და წარმატებებს
სწავლაში, შრომაში, სასოციალურებრივ მუშაობაში.

დაე ჰიონერთა ორგანიზაციამ კვლავაც აღზარდოს ჰიონერები და მოსწავ-
ლეები ერთგულ ლენინელებად, ჩვენი დიადი სამშობლოს თავდადებულ შვი-
ლებად.

ი. სვალინი

ი რ ა კ ლ ი ა ბ ა ზ ი მ ა

ს ა მ ა ი ს ო

მაისია, მაისია
გაზაფხულის სავეს დილა;
მიწა ვარდებს დაუფარავს,
ქუჩა ხალხით გაჰედლია.

ფრთაგაშლილი დილის სიო
წითელ დროშებს მშვიდად არხევს...
გაუმარჯოს, გაუმარჯოს
მშვიდობისთვის მებრძოლ ხალხებს.

გაუმარჯოს სამშობლოში
ჩვენს ძმებსა და მშრომელ მამებს,

გაუმარჯოს ბრძოლის ცეცხლში
კორეელს და ვიეტნამელს.

ვინც იქ იბრძვის ლომკაცურად
ტკბილ სამშობლოს დასახსნელად;
ვინც აქ ახალ მიღწევებით
საბჭოეთი ასახელა.

გაუმარჯოს მშვიდობისთვის
ყველა მებრძოლის მხნეს და მამაცს,
გაუმარჯოს დიად სტალინს —
ხალხთა მხსნელს და ხალხთა მამას.

მავზოლეუმის ტრიბუნაზე 1952 წლის საპირველმართო დემონსტრაციის დღეს.

ქ. მოსკოვის 612-ე სკოლის პირველკლასელი მოსწავლე ვერა კონდაკოვა ყვავილების თაიგულის გადაცემის შემდეგ მზურვალედ ესალმება იოსებ ბესარიონის-ბე სტალინს.

ქსევდა ზატარანს დიდი ბეღადი

ეს დიდებული სურათი გულათ
კვლავზე მეტად უფრო ზატარანს;
კვლავ თანხიით და სიყვარულით
სხეთ შეხვედრის იქედს ატარებს.

სღვა ხელსი იყო; ძლივსძახილად
სეიძს მართავდა მთელი ქვეყანა,

და ზოხსებში ერთი ყრგო წილად,
რომ ქვეყნის ბეღადს სულთ ბუყენა, —

დიძილით კრთოდნენ შევირცხვი თვალეობი
და ვეზიდლები ფურად-ფურადი!

დასე კადმიდგარ მხის ბრწყინვალეობა-
ქსევდა ზატარანს დიდი ბეღადი.

კარლო კალაძე

ბრიგულ აბაშიძე

ბნატი რ. ცუცქერიძისა

ზიონერები მოდიან

გათუნდა, კვიხიშობს საუფირი,
შე ბრწყინავს, ადრე როდია;
სწორ რიგში შწობრად ჩამდგარი
ზიონერები მოდიან!

შეკრდს ეელსახვევი უშეუენებთ
ეუაჩოსფერად გაშლილი, —
ლენინის დროშის ნაწილი,
სტალინის დროშის ნაწილი.

ჩვენ გვიყვარს დროშა დიადი,
მრავალ ომეადანახადი,

ბრძოლებში, გაწითლებული
მაშების სისხლის ნაკადით.

ამ დროშის შეუცუღლი ვართ,
ამ დროშის შუქში ვიზრდებით,
ამ დროშის წმინდა ნაწილი
უნდა ვატაროთ დიდებით.

უნდა ვატაროთ დირსებით
შეკრდსე აღისფრად გაშლილი, —
ლენინის დროშის ნაწილი,
სტალინის დროშის ნაწილი!

ლ. კასილი. მ. კოლინოვსკი

ნახატები გრ. ჩირინაშვილისა

მოთხრობები ვალოდია ღუბინინზე

ჩვენს საბჭოთა ქვეყანაში არის ქალაქი, სადაც მთიდან ერთბაშად ორი ზღვა მოჩანს: მარცხნივ გაიხედავ—აზოვის ზღვა მტრედისფრად ლივლივებს, მარჯვნივ გაიხედავ—ცის კიდემდე გაშლილა შავი ზღვა. ეს ქალაქი ყირიმშია და მას ქერჩი ეწოდება; ყოველი პიონერი ან მოსწავლე, როგორც კი ქერჩში ჩავა, პირველ რიგში იკითხავს:

— საით არის ვალოდია ღუბინინის ქუჩა? ვალოდია ღუბინინის სახელობის სკოლა შორს არის?

გასული წლის ზაფხულში ჩვენც ვინახულეთ ქერჩი და ვალოდია ღუბინინის სკოლისაკენ წავედით. იმ დღეს სკოლის წინ ვალოდიას ძველი უნდა გაეხსნათ, ძველი იმ პიონერ-პარტიზანისა, რომელსაც იცნობენ არა მხოლოდ ქერჩის, არამედ საბჭოთა ქვეყნის და სხვა ქვეყნების ბავშვები.

ძველის ახლოს, ვალოდიას დედის გვერდით თმაქალარა ქალი იდგა. ის იყო იულია ლევის ასული, ვალოდია ღუბინინის პირველი მასწავლებელი. იგი ხშირად

გვიამბობდა თავისი საყვარელი მოსწავლის შესახებ. აი, რა მოგვითხრო მან.

ვალოდიას სიტყვა

ვალოდია ღუბინინს ყოველგვარი საქმე ემარჯვებოდა. აკეთებდა გემებისა და თვითმფრინავების შესანიშნავ მოდელებს და მეორე კლასში უკვე კარგად ხატავდა. სკოლაში რომელიმე დღესასწაულისათვის მზადებას რომ შეუდგებოდნენ, ვალოდია უფროსკლასელებს ეხმარებოდა; აფერადებდა დეკორაციებს ჩენი სკოლის თეატრისათვის, ხატავდა კედლის გაზეთს. ზოგჯერ დრო აღარც კი რჩებოდა, რომ გაკეთილები კარგად მოემზადებინა, მაგრამ ეს ხდებოდა მხოლოდ სწავლის პირველ წლებში. როდესაც დავტულქსავდი, ვალოდია იტყოდა:

— იულია ლევის ასული, ცოტა მაკალებო, ჯერ კიდევ არ ვარ საესებო შეგნებულის. აი, მიმიღებენ პიონერად და ნახავთ, როგორ გამოვსწორდები...

მე მას ეუხსნიდი, რომ გამოსწორების

გადადება არ შეიძლება, რომ პიონერად
ღებულობენ წესიერ, პატიოსან ბავშვებს,
რომ მათი ყველას სჯერა.

აი, დაღა ის დღეც, როცა ვალოდია
დუბინინი მოვიდა ჩემთან წითელი პიონერული ყელსახვევით და ამაყი სერიოზული გამომეტყველებით.

— იუღია ლევის ასული, ახლა კი შეგძლიათ სავსებით მენდოთ!

მივულოცე და ვუთხარი:

— აბა, ვალოდია, ახლა შენი სიტყვა პიონერულია.

რამ ვერ მოვასწარი, როგორ შევიძლება პირობა არ შევასრულო.

— საღლა ის სიტყვა, მე რომ მომეცი, პიონერად დუბინინო?!

ვალოდია მამამოუღებლად გამოიღო მერხიდან ფერადების ყუთი; ეს ფერადები მამამისმა მოუტანა შორეულ ზღვებში მოგზაურობიდან და ამით ვალოდია მეტად ამაყობდა.

— წაიღეთ, იუღია ლევის ასული, — თქვა ვალოდიამ და ამოიხივნება, — მაგრამ თქვენ თუ გჯერათ ჩემი სიტყვა, მაშინ შეგიძლიათ არ წაიღოთ. ახლა, რაკი ვთვით, აღარ მივეკარები, ვიდრე თქვენ თვითონ არ დამრთავთ ნებას.

მან თავი გადასწია, პირდაპირ თვალბეში შემომხედა, და მეც აღარ ჩამოვართვი ფერადები.

ვიცოდი, რომ ტყუილბურალოდ არ მჯეროდა მისი. მეორე დღეს ვალოდიამ ჩინებულად შეასრულა საწერი საშუალო, კარგად მოამზადა გაკვეთილები. კლასში გაუხმრეულად იჯდა, ორივე ხელი განგებ მერხზე ეწყია.

... მეცადინეობა კარგა ხნის დამთავრებული იყო. მე შემთხვევით შემაგვიანდა სამასწავლებლოში. უეცრად აქ ჩემი ქალიშვილი სვეტლანა შემოვიდა. იგი კლასის პიონერული რაზმის საბჭოს თავმჯდომარე იყო.

— გამიგონე, დედა! — თქვა სვეტლანამ. — შენს გამო ჩვენი კედლის გაზეთი სამისო დღესასწაულისათვის ვეღარ გამოვა... ღუბინინმა სიტყვა მოგცა და ახლა ნუბთის აღარ გვიხატავს.

— მე ხომ მისთვის ფერადები არ ჩამომირთმევია!

— ეს უარესია, დედა! ღუბინინი ამბობს: რადგან იუღია ლევის ასული მენდობა, მე მანამდე არა მაქვს უფლება შევხუ ფერადებს, სანამ თვით იუღია ლევის ასული ნებას არ დამრთავსო.

მე გავყვირე სვეტლანას და ვალოდიას გამოვუცხადე, რომ არც კი მიფიქრია სამუდამოდ ამეკრძალა მისთვის ხატვა.

— მაშასადამე, მანთავისუფლებთ მოცემული სიტყვისაგან? — თქვა გახარებულმა ვალოდიამ, გახსნა ყუთი და უშაღვე შეუდგა მუშაობას.

და მართლაც ვალოდიას სიტყვა მტკიცე აღმოჩნდა.

ერთხელ კლასში პირველი მისის დღესასწაულისათვის კედლის გაზეთს ამზადებდნენ. მისი დასურათება ჩვეულებრივ ვალოდიას მიანდევს. რა თქმა უნდა, ასეთ საქმეებს პიონერები გაკვეთილების შემდეგ აკეთებდნენ. მაგრამ როდესაც კლასში რუსული ენის გაკვეთილი მქონდა, შევნიშნე, რომ ვალოდია ღუბინინის მერხიდან მხოლოდ მისი ქაჩორი მოჩანდა.

— ღუბინინო, მანდ რას აკეთებ?

ვალოდია მერხის ქვემოდას ამოძვრა, ხელში სველი ფუნჯი ეჭირა.

— ვხატავ. — თქვა მან ჩუმად, მაგრამ დაბეჯითებით. — გაზეთისათვის... ჩვენს პიონერებს დღესათვის დავპირდი, მაგ-

ერთი დღის შემდეგ ჩვენ გამოვიცდით ლამაზი საპირველმასისო კედლის გაზეთი. ვალოდიას ფერადები არ დაუზოგავს; მან შესანიშნავად დახატა წითელი დროშები, ყვავილები და ზღვაში გემები. გაზეთის ქვემო კუთხეს ამშვენებდა მისივე შესრულებული სასაცილო სურათი: მისზე დახატული იყო თვითონ ვალოდია, მერხის ქვეშ მყოფი, სულმოთად საღებავებით გათხუნული, და ვილაცის დიდ ხელს იგი ზემოთ ამოჰყავდა. ხელზე კი დიდიწითელი ასოებით ეწერა: „პატოსანი პიონერიული სიტყვა“.

იულია ლევის ასულმა თავისი მოთხრობა რომ დაამთავრა, ახალგაზრდა სუსტი აგებულიების ბიჭუნა მოგვიანლოცდა. მოსწავლეებმა უშალ იცნეს; ეს იყო ვალოდია დუბინინის უახლოესი მეგობარი, ყოფილი პარტიზანი ვანია გრიცენკო. ბავშვები გარს შემოერტყნენ და სთხოვეს ეამზნა რაიმე თავისი სახელოვანი ამხანაგის შესახებ. აი, რა მოგვითხრო ვანია გრიცენკომ:

მიწისქვეშა სიმაგრის პიონერები

ვალოდია ჩემზე ერთი წლით უმცროსი იყო, მაგრამ ის ჩვენზე მეტს კითხულობდა და უყვარდა შინაარსის მოყვლა. მისი მოსვლა ბავშვებს უხაროდათ: „ვალოდია მოვიდა! დუბინინი! ვოჯიკი—ბარტყი!“—ასეთი სახელი შეარქვეს ჩვენთან ვალოდიას, იმიტომ, რომ მას ჰქონდა დიდი პირი, ფართო თვალები, მზემოკიდებული და გაშვებული იყო ქილყავის ბარტყით.

ათას ცხრაას ორმოცდაერთი წლის შემოდგომაზე, ომის დროს, ფაშისტები ჩვენს ქალაქს მოადგნენ. მაშინვე ფარულად შევიდა მეთაურ ზიბარტვის პარტიზანულ რაზმში. მამამ გადაწყვიტა მეც თან წავეყვანე. ვალოდიამ როგორღაც მოახერხა ყველაფერი შეეტყო. დაუწყო მაშინვე სა და ამხანაგ ზიბარტვის თხოვნა, რათა ისიც მიეღოთ რაზმში. ვალოდია იმ დღეებში პიონერ-თემურელებთან ერთად დადიოდა ჯარისკაცთა ოჯახებში, ეხმარებოდა დისახლისებს, ზრუნავდა მათს პატარა ბავშვებზე.

პარტიზანული რაზმის მეთაურს ზიბარტვის მოეწონა ვალოდია დუბინინი, — გონიერი ბიჭუნაა, ნამდვილი, მზრუნველი პიონერია, — თქვა მან. — მე ვიცნობ მამამისს: მამაკი მებლავურია, კომუნისტია. ის ხომ ფრონტზე იმყოფება და ჩვენ გემატებს მის შვილზე ზრუნვა. არ შეიძლება მისი აქ დატოვება, თუ მტერი მოგვადგა.

და როდესაც მტერი ქერჩს მოადგა, ჩვენ პარტიზნებთან და ვალოდიასთან ერთად მიწისქვეშა ქვის საბეტელოებში ჩავედიით.

პირველ დღეებში შეუჩველობის გამო ძლიერ გვივირდა მიწის ქვეშ, გა-

მოქვაბულებში ცხოვრება. მაღლიდან აფეთქებათა ხმა მოდიოდა. იქ, ჩვენს თავზე მტრები თარეშობდნენ.

ირვკლივ—სიბნელე, ნესტი და შეხუთული ჰაერი იყო. წყალი არ გვეყოფინდა. ზოგანეთი ბავშვი ძალაუნებურად დაუბანელი და გაქვარტლული დადიოდა. ერთხელ ვალოდიამ გულმოსულად ამხედ-დამხედა და მითხრა:

— შენ, ეი, ივანე, რატომ მოეშვა ასე? საწოლი არ გაგისწორებია. თმაგაჩეჩილი დადინხარ... მოწესრიგდი. პიონერი ყოველთვის მზად უნდა იყოს, ყოველთვის წესიერად უნდა ექაროს თავი. სად არის შენი ყელსახვევი? ვანა მისი ადგილი ბალიშის ქვეშაა?

თვითონ ვალოდია მიწის ქვეშაც იცე-
თებდა პიონერულ ყელსახვევს და მისი
ბოლოები რომ არ გაქვარტლულიყო,
ფრთხილად მალავდა ქურთუკის ქვეშ.
ერთხელ ხელი მაგრად ჩამკიდა მხარში,
ჩვენი ქვის საწოლზე დამსვა და დამიწყო
თავისი სავარცხლით ვარცხნა. თმას მა-
გლვჯეს და თან მუთბუნება:

— გაუძელი, გაუძელი, ივანე, მიეჩვიე
საბრძოლო წესებს!

მე ვცდილობდი ხელიდან გავსხლტო-
მოდი.

— უპ! გამიშვი, ვალოდია, მეტისმე-
ტად მაწიწკნი. ნუ უფროსობ. რა ღიდად
მოგაქვს თავი. დამიხედეთ, რა მეთაური
გამომიჩნდა!

— მეთაური ვინც არის, მერე გამოჩნდე-
ბა! ჯერჯერობით კი მოითმინე!

თვითონვე გამიკეთა ჩემი წითელი
ყელსახვევი. ამ დროს მოგვესმა მეთაურ
ზიბრევის ნაცნობი ხმა:

— ყოჩაღ, ღუბინინო, კარგია! შემდეგ-
შიაც ასე ვანაგრძე!

მეთაურმა მალლა ასწია ფარანი, ჩვენი
გამოქვაბული დაათვალიერა და კმაყო-
ფილი დარჩა.

— წესრიგისათვის გაქებ. ყველაფერი
ადგილზეა. ჩანს, რომ აქ ნამდვილი პიო-
ნერები ცხოვრობენ. მაგრამ აი, რა, ბავ-
შეებო, ყელსახვევების მოხსნა კი დაგ-
ქირდებათ ღრობით; დიდი ხანია, მთხოვ-
ლით დახვერვაში წასვლას. არ მინდოდა
თქვენი ზევით გაშვება, მაგრამ სხვა გზა
არა მაქვს. წითელ ყელსახვევებში რომ

დაენახოთ ფაშისტებს, არ შეეძლებათ
ყელსახვევები შესანახად კომისარს... ჩანს
ბარეთ. ახალგაზრდა მზევრავთა ჯგუფის
მეთაურად შენ გნიშნავ, ვალოდია. შენ
კი ვანია, მას დაუჯერე. იგი ისეთი ბი-
ქია, რომ წესრიგი უყვარს.

ასე გახდა ვალოდია ღუბინინი ჩვენი,
ახალგაზრდა მზევრავების მეთაური. —
დაასრულა თავისი თხრობა. ვანია გრი-
ცენკომ და ჯიბიდან ვალოდია ღუბინი-
ნის საბუთი ამოიღო.

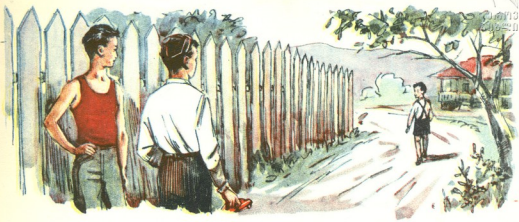
აი, რა ეწერა შიგ:
„ეძლევა ღუბინინს ვლადიმერ ნიკი-
ფორეს-ძეს, 1927 წელში დაბადებულს.
ვალოდია ღუბინინი 1941 წლის 11 ნო-
ემბრიდან იმყოფებოდა ქალაქ ქერჩის
სტაროკარანტინის ქვის სამტენლოების
პარტიზანულ რაზმში. ვალოდია რაზმში
იყო ყველაზე ახალგაზრდა და შესანიშ-
ნავი პარტიზანი... ის დანიშნული იყო
ახალგაზრდა მზევრავების ჯგუფის მეთა-
ურად. ვალოდია თავის მებრძოლებთან
ერთად ხშირად მიდიოდა საბრძოლო და-
ვალებათა შესასრულებლად და ძვირფას
ცნობებს აწვდიდა რაზმს. ბრძოლების
დროს ვალოდიას და მის მებრძოლებს
ღლე და ღამე არ ეძინათ, გვაწოდებდნენ
საომარ საჭურველს, სურსათსა და წყალს.

ვალოდია ღუბინინმა თავის მეგობრებ-
თან ერთად გაამართლა ლენინ-სტალინის
პარტიის ნდობა“.

ამ საბუთს ხელს აწერდნენ პარტიზა-
ნული რაზმის მეთაური და კომისარი.

თარგმანი შ. აფხაიძისა

ნინო ბუბარაშვილი

ნახატი ზ. ლეთაგასი

ღობესთან

გელა და კაკო ღობესთან იდგნენ და ბოსტანს გადაჰსურებდნენ.

— რა კიტრებია, ხედავ, კაკო? მოდი, მოვიპაროთ! — წასწურჩულა გელამ კაკოს.

— აბა, როგორ მოვიპაროთ? შესავალი არსაიდან ჩანს.

— როგორ არა ჩანს, ვერა ხედავ გამოგვრეულ ღობეს? — თქვა ისევ გელამ.

— ხედავ, მაგრამ ჩვენ ვერ შევძვრებით, ვიწროა!

— ჩვენ მართლაც ვერ შევძვრებით. — დაუღასტურა გელამ. — ალიკო რომ იყოს აქ, თავისუფლად შევძვრებოდა, პატარა ბიჭია.

უცებ, თითქოს ნატვრა აუსრულდათ, პატარა ბიჭის ღიღინი მოესმათ. მიიხედეს გვერდზე და დაინახეს, რომ ვიწრო ბილიკზე ხუთი წლის ალიკო მობრბოდა სიმღერით.

— აი, ალიკოც! — გაეხარდა ორივეს და დაუძახეს:

— ალიკო, მოდი აქ!

პატარა ბიჭმა მაშინვე მიიბრინა მათთან.

— ალიკო, სადმე რომ გაგაგზავნოთ, წახვალ? — ჩუმად შეეკითხა გელა.

— წავალ! — უპასუხა ალიკომ.

— იმ კიტრებს ხედავ, რა კარგებია?! გამონგრეულ ღობეში შეძვერი, დაკრიფე და გამოგვიტანე!

— ეს ბოსტანი ჩვენი ხომ არ არის, რადუნდა დავკრიფოთ? — შეეკითხა ბავშვი.

— მოვიპაროთ, რას ვაიგებს მაგის პატრონი! — ჩასწურჩულა ახლა კაკომ.

— დამიკვირენ! — წამოიძახა შეშინებულიმა ალიკომ და წასვლა დააპირა.

გელამ და კაკომ მკლავში მოჰკიდეს ხელი და უთხრეს:

— ნუ გეშინია, ვინ დაგიკერს, ჩვენ აქ არა ვართ?! — თან ბავშვის უზოზო შიშზე იცინოდნენ.

— შედი, დაკრიფე კიტრები, შენც გაქმევთ, თანაც, აი, რას გარჩუქებ, — უთხრა კაკომ, ჯიბიდან ამოიღო პატარა ავტომანქანა, გაუწოდა ალიკოს და თან წააქეხა:

— აი, ხედავ, რა ლამაზია? წადი დაკრიფე კიტრები, თუ გინდა, რომ მოგცე.

— არ მინდა, არა, ქურდობა სირცხვილია! მანქანას ისედაც მაჩუქებენ. — თქვა ალიკომ და მოკურცხლა შინისაკენ.

შერცხვენილმა ბიჭებმა ერთმანეთს გადახედეს.

კორეის სოფელი

— ძირხვენას აგროვებ, შვილო? — ამ სიტყვებით დაადგა თავს თეთრწყვერა მოხუცი პატარა კიბ ჩენ დამს, რომელიც ძეძენარში ძლივს მოჩანდა.

— დიახ, ბაბუა! — მხიარულად უპასუხა კიბმა. ბავშვს ვაგებარდა, ხმის გამცემი რომ იპოვა შუაგულ ტყეში; დილას აქეთთა თაყაულდებლად მუშაობს, ბედსაც არ ემდურის. სადაც ჩაპკრავს დანას, ძირხვენა თავისით ამოვარდება ზევით.

— ამდენი რად გინდა?! — შეატრიალა მოხუცმა ხელში კიბის პარკი.

— დღეს მამა ჩამოვიდა ფრონტიდან. დაჭრილია. თუ წვნიანი არ ვაქამეთ, აბა, როგორ მომჯობინდება! — გაიმეორა დედის სიტყვები კიბმა.

— ჩემი შვილიც ფრონტზეა, შენოდენა შვილიშვილებიც მყავს, — თქვა მოხუცმა და ხელი ჯიბისაკენ წაიღო. კიბმა თვალნი გააყოლა; მოხუცმა კრელი, მოხდენილი კოლოფი ამოიღო. ასეთ კოლოფებში კამფეტები ჰქონდა ზოლმე მემამულის ბიჭს, ქალაქიდან რომ ამოდიოდა ზაფხულობით.

— ახლოს მოდი! — უთხრა მოხუცმა. კიბმა რამდენიმე ნაბიჯი გადადგა. კოლოფზე ზემოდან პეპლები და ჩიტები ეხატა.

— ნახე, რა არის! — კვლავ უთხრა მოხუცმა და კოლოფს თავი ახადა. შიგ ფერად-ფერადი პატარა ტაბლეტები იქნა.

— შენ გაჩუქებ ამ კოლოფს. შიგ ხომ ხედავ, ძვირფასი ტაბლეტებია; თუ ქაში ერთს ან ორ ცალს ჩააგდებ, ჰის წყალი ტკბილვაზიან წყალად გადაიქცევა. მხოლოდ ამის შესახებ არავეს უთხრა. თუ ვინმეს ეტყვი, — ტაბლეტები ძალას დაკარგავენ და მეორეც — ესენი შელოცვილებია და დედ-მამა შეიძლება დაგეხოცოს. — უთხრა მოხუცმა.

ნატურის თვალია უთუოდ, — გაიფიქრა ბავშვმა.

— არა, არავეს ვეტყვი, — მტკიცედ თქვა მან. კოლოფი ჩამოართვა და უბეში ჩაიღო. ის იყო წასულას აპირებდა, რომ კვლავ მიუბრუნდა მოხუცს.

— ბაბუა, შეიძლება ჩემი ამხანაგის ქაშიც ჩავაგდო? მამა ფრონტზე დაედუპა და დედა ლოგინში უწევს.

— რა თქმა უნდა, მხოლოდ არავესთან არაფერი დაგცდეს.

მიდის კიბი სახლში და სიხარულისაგან გული საგულეში აღარ ეტყვა: ძირხვენის შევაშანი და ჰის ტკბილი ვაზიანი წყალი ერთ კვირაში წამოაყენებს მამას ფეხზე!

კიბი გასცდა ტყეს. ბუჩქნარიც ჩამოთავდა. მზე გადახრილა. ბავშვმა ფეხს აუჩქარა. როგორც იქნა გამოჩნდა ბოლი, ძელ-მიწურებიდან რომ ამოდის. ქაც აქვეა. გოგონები წყალს იღებენ. მისვლა არ შეიძლება. კიბი ჩამოჯდა და ეფიქრობს: „რომ ჩავაგდებ, ნეტავ მაშინვე გატკბება?“ კასრი თან რომ ჰქონდეს, შეამოწმებდა. არაუშავს, სახლში როცა მივა, ხომ ვახარებული დახვდება დედ-მამა! მაშინ იტყვის კიბი, რომ ეს მისი ვაჟაცობაა.

გული სიხარულით უცემს ბავშვს და ნელა მიდის ქასთან. აქეთ-იქით იხედება. არავეს ჩანს. კოლოფიდან ტაბლეტები ამოიღო. მალულად ჩაუშვა ქაში. ერთხანს უყურა, როგორ მიფრიალებდნენ ისინი პაერში, მერე გაეკერნენ წყლის ზედაპირს. კიბმა პარკი იქვე ბუჩქში დამალა და ამხანაგის ეზოსაკენ გაეშურა.

— იქაც ჩავყრი ბარემ და მეგრ დავბრუნდები სახლში. როგორ მომშივდა! დღეს ბრინჯი გვაქვს სადილად. ნეტავ სად იპოვა დედამ?

სანამ კიმი სოფლის მეორე ბოლოში გავიდა, შებინდა კიდევ. სოფლის ქე-ბი ბომბარდირების დროს იყო დაზარალებული, ორად ორი ქა გადაარჩა მთელ სოფელში: ერთი კიმი ეზოსთან, ხოლო მეორე — მოშორებით.

კიმი დაღლილი ბრუნდებოდა შინ. მიხეც დღეები იწვინებდა. ბუჩქნარიდან პარკი გამოიღო და თავის სახლს მიუახლოვდა. ეზოში ხალხი შეგროვილიყო.

— გაუკვიათ უკვე! — შეიკუნტრუშა მან და ნაბიჯს მოუმატა. მაგრამ ეს რა არის? რად ჩამოსტირის სახე მეზობლებს. სად არის დედა?! — გაიფიქრა კიმა და მიწურთან განჩნდა. უცბად შეეცვალა სახე ბავშვს, უკან დაიხია; ბალახზე, რომელიც დეკემბრის ყინვას თეთრად შექერხლა, რამდენიმე გვამი ეხვეწა. მათ შორის კიმის დედა-მამაც იყო.

* * *

ზამთრის მზიანი დღეა გათენდა მეორე დღეს. ჯერ კიდევ აჩნდა ნახატები ფანჯრის მიწებს, ღამის ყინვას რომ მოეჭირხლა.

სახალხო არმიის მეთაურის ოთახში სიწყნარე იყო. თუნუქის ღუმელში შეშის ტაკაცანი ისმოდა. მეთაური კედელზე გაკრულ რუქას დასცქეროდა და ყურადღებას არ აქცევდა მოხვს, იქვე წელში მოხრილი რომ ჩამომჯდარიყო ხის სკამზე.

— თქვენ ამბობთ, რომ გულში არავინ შეგხვედრიათ ტყეში?! — შეეკითხა მეთაური.

— რას ბრძანებთ! არავინ, სრულიად არავინ. — ასავსავებდა ხელებს მოხუცი და მზად იყო მუქის ტოლად გადაქცეულიყო. — თქვენს გარდა არავინ. ღმერთს ვუთხოვ!

მეთაურმა ხელი ხელს შემოჰკრა. კარებში შორივთ გამოჩნდა.

— მოიყვანეთ კიმ ჩენ დამი! — მიმართა მორიგეს მეთაურმა.

ეკლავ გაიღო კარები და მორიგეს ახალ ტანსაცმელში გამოწყობილი პატარა კიმი შემოჰყავა.

— იცნობ ამ ბაბუს? — მიაბრუნა მეთაურმა კიმი მოხუცისაკენ, რომელიც სახის დაშალვას ცდილობდა.

კიმი გაჩერდა. ეს თეთრწვერა მოხუცი ნახა მან ტყეში, მაგრამ თვლები? თვლები რად და აქვს ახლა მას ასე ბოროტი! გულში კი როგორ კეთილად მოეჩვენა. კიმი ახლა მის ხელებს დაუყვირდა. სალოკი თითი აკლდა მოხუცის მარცხენა ხელზე, როცა ტაბლეტებიანი კოლოფი გაუწოდა. ამასაც არა აქვს თითი.

— ვიცნობ! — მტკიცედ თქვა მან.

— თქვენ მიეცით ამ ბავშვს ეს კოლოფი? — მკაცრად ჰკითხა მეთაურმა და მაგიდის უჯრიდან პეპლებიანი ჭრელი კოლოფი ამოიღო.

— მე არა! — თავი უფრო ძირს დახარა მოხუცმა, კოლოფისათვის არც შეუხედავს.

— როგორ არა? არავის უთხარა, ხომ მითხარი! მე არავისთვის არ მიტოვამს. მაგრამ დედა და მამა მაინც დაიხოცნენ... — ტირილით მივარდა კიმი მოხუცს.

მოხუცი მიბრუნდა. ახლა სასწრაფოდ იწებებდა ნახევრად მომძვრალ პარიკს, წვერის მაგივრად რომ ჰქონდა თურმე გაკეთებული.

კიმა მეთაურს შეხედა. ბავშვი მიხედა, თუ რა დიდი დანაშაული ჩადინა და მწარედ აღტირდა. მეთაური ბავშვს მიეფერა, მორიგეს ჩააბარა და საბავშვო სახლში გაგზავნა მანქანით.

სალამოსათვის კი სამხედრო სასამართლო დაინიშნა მოხუცად გადაცემულ კაცისკვლევის გასასამართლებლად.

საქართველოს
საბჭოთაო
კომუნისტური
პარტია

ცეროს კლუბი

ნახატები ალ. ვეფხვიას

პიესა ორ სურათად

მონაწილეები

ც ე რ ო

ც ე რ ო, თ ი ნ ა, მ ი ხ ო, გ ი გ ლ ა, ვ ა ნ ო

თ ი ნ ა

კაკლის ხის ქვეშ, მოღზე ბავშვებს საკიდოო წრე გაუმართავთ. წრეში მიხო და ვანო ჰიღაობენ, მიხო ხელს გადაუგრებს ვანოს, წააქცევს, დაცინიეთ ზედ გადაახტება.

ბიჭები — არ არის, არა! არ ითვლება!
ვანო — (დარცხენილი წამოღება) არ ვი-
 ჭაფი წაქცეული, არა!
მიხო — ერთი ამას უყურეთ! გულაღმა ვინ
 ეგდო გაშოტილი, მე თუ შენ!..
ვანო — ხელი გადამიგრიხა და ისე წამაქცია.
 მაგან სულ ასე იცის!
მიხო — აი, გიგლას ვკითხვით, ეგ ხომ ტყუ-
 ილს არ იტყვის.
ბიგლა — შენი წამაქცევი ჩვენს სოფელში არ
 მოიძებნება. ამას ბევრი ღაპარაკი
 არ უნდა!
ცერო — შელამ თავისი კული მოწმედ მოიყ-
 ვანაო.
მიხო — განუმიდი, შე დოცლაბაიე, შენა!
ცერო — დიდი რომ ხარ, იმიტომ დიდგუ-
 ლობ? თუ ბიჭი ხარ, შენს ტოლებს
 დაეკიდე!
ბიჭები — ჰო, აბა, შენს ტოლებს დაეკიდე.
მიხო — თუ მეტი აღარაფერ დამეკიდებით,
 წაღო და სადაც მოქეფი დაიკვებოთ.
 იქ ჩემიცა თქვით!
ცერო — (ყოყმანობს) გავიღე თუ არა?..
თინა — ცერო, შენ ჰიღაობა არ იცი, წა-
 გაქცევს.
ცერო — მართალია. მაგრამ მეტს ვეღარ მო-
 ვითმენ...
მიხო — იქნებ ორ-ორი დამეკიდოთ?..
ცერო — (გადის წრეში, თან ხალათს იხდის)
 მე დაგეკიდები!
მიხო — (გაოცებით) ზედაც, ვინ მიბღდაეს და-

კიდებას?!.. შენა?.. შენ დამეკიდე-
 ბი?.. სული რომ შეგიბერო, წა-
 გაქცე!

ცერო — ტრაზახი რა საჭიროა. თუ გინდა
 დამეკიდე!

მიხო — როდის აქეთ გახდი გულადი, აღარ
 გახსოვს, ახალწლის ღამეს თქვენი
 მურია ძალი მგლად რომ მოგე-
 ჩენა?..
ბიჭები — დაეკიდე, დაეკიდე!
მიხო — კარგი, რახან ძალიან გინდათ. ცალი
 ხელი ქამრით შემიკარით. ისე ვიქი-
 დაეებ!
ცერო — არა, როგორც წესია. ისე დაგეკი-
 დები!
თინა — ყოჩაღ, ცერო, არ შეგეარცხინო,
 თორემ მიხოს ტრაზახს ვინდა გაუ-
 ძლებს!
მიხო — (უხალისოდ გამოდის წრის შუაგულში)
 დავიწყაო!
ბიჭები — (მღერიან)
 ჰიღაობას რა უნდა, წამოკიდება უნდა,
 ჰიღაობას რა უნდა, ფეხის გამოკერა უნდა!
 (მიხო და ცერო იწყებენ ჰიღაობას. ცერო
 თავგანწირულად ჰიღაობს)
თინა — გაუძელე, ცერო, ყოჩაღ, ცერო!
ბიჭები — მიდი, ცერო, ყოჩაღ, ცერო!
 (ცერო წამოიკიდებს მიხოს და ძირს და-
 ნარცხებს. ყველანი უკებ გაჩუმდებიან და
 გაოცებული შესცქერიან ხან ცეროს, ხან
 გულაღმა გაშოტილ მიხოს)

ბიზიზი — ყოჩაღ, ცერო, ყოჩაღ!

მიხო — (დარცხენილი და გაჯავრებული წა-
მოდგება) არ წაქცეულეღარ, არა,
ხელახლა დამეკიდოს!

ბიზიზი — ბალახზე ფეხი გაუსხლტა, არ ითე-
ლება!

ბიზიზი — წაქცია. წაქცია, ჩვენ ბალახი არ
ვიკით!

ვანო — ლავაშით გაგებრტყელა, მეტი რა-
ლა გინდა.

მიხო — მოიკათ, მოიკათ!..

ცაგო — რა გინდა?

მიხო — ხომ წამაქციე?

ცაგო — ალბათ შემთხვევით მომივიდა.

მიხო — არა, შენ ეს მითხარი, ამ ბიჭებში
ხომ შემარცხენე?

ცაგო — აბა, ეს რა შერცხენაა, ხელ კიდევ
შენ წამაქციე!

მიხო — არა... აქლა ჩხუბში ვიწვეე!

ცაგო — თავი დამინებე... საჩხუბარი რა
გვაქვს...

მიხო — (გაიწვეს) აბა, დამიღვი, თუ ბიჭი
ხარ!

თინა — (მოჩხუბრებს შუა ჩადგება) ხელი, ხე-
ლი! არ ვაბეღო, არც კი გრცხე-
ნია! (ბიჭებს გააშველებენ)

მიხო — კარგი, წადი, წადი!

თინა — წაიღეთ, ცერო, წაიღეთ, ბიჭებო.
(ბიჭები და თინა გადიან. რჩებიან მიხო
და გიგლა)

მიხო — ნახე, რა მიქნა?..

გიგლა — ფეხი გაგისხლტა, თორემ...

მიხო — (თავისთვის) ვე შე უფრო ვიცი, გა-
მისხლტა ფეხი თუ არა... (გიცვას)
მაშ, ფეხი რომ არ დამსხლტოდა,
ვე ქიქლა რას მიზამდა.

გიგლა — არაფერია... შენი მჯობი ბიჭი ამ
სოფელში მაინც არაფერ არის!

მიხო — გოგლა, იცი, რას გეტყვი?

გიგლა — აბა, მითხარი...

მიხო — კარგად დაიხსოვე ეს დღე, ჩემი წაქ-
ცევა...

გიგლა — (ცხმაქური ღიმილით თავისთვის) შენს
წაქცევას რა დამაიწყებს, ძლივს

მ ი ხ ი

ამოვისუნთქე... ჩემთვისაც ბევრჯერ
ჩაგიმტკრევა ნეტები! (მიხოს) კარ-
გი, დაიხსოვე, მერე?..

მიხო — მერე და სამაგიეროს გადაიუხლი!

გიგლა — ჰო... განა არ ვიცი შენი ღონის
ამბავი, შენ თუ მოინდომე... (მიდიან)

ფ ა რ დ ა

მეორე სურათი

იმევე კაკლის ქვეშ ცეროს, თინას, ვანოს და
სხვა გოგო-ბიჭებს პატარა სახლი აუშენებიათ, თავს
დასტრიალებენ, მღერაინ...

ჩვენ ეს კარგი კობა სახლი,
სიყვარულით ავაშენეთ,
ელექტრონი გავაშუქეთ,
ყვავილებით დავამშენეთ!

(შემოდის გიგლა)

ცაგო — მოდი, გიგლა, მოდი, შენც ჩვენთან
ითამაშე... ნახე, რა კარგი კლუბი
ავაშენეთ!

გიგლა — რომელი კლუბი?..

თინა — იი, ეს კლუბის 'შენობაა, აბა, შე-
ხედე, რა კარგად მოვაწყვეთ...

გიგლა — მართლაც კარგად მოვიწყვეით, ეს
ელექტრონის ბოძები ვილამ ვამო-
თალა?..

ცაგო — შე და ვინომ!

გიგლა — ბიჭოს! მიეთულოც ვაგვიმიათ ბო-
ძებზე... აქ მართლა ელექტრონი კი
არ აანთოთ!

თინა — აბა, რა გგონია? ცოტა ხანს მოი-
ცადე და ელექტრონსაც აიანთებთ!..

ბ ი ბ ლ ა

- გიგლა** — მართლა?.. მერე საიდან?..
- ცაგო** — თუ ჩვენთან იმხანაგებ, თუ ჩვენს რაზმში ჩაეწერები, ბევრს კარგს ნახავ!
- გიგლა** — რატომ არ ჩაეწერები, მაგრამ...
ცაგო — ვიცი, ვიცი... მიხო გიშლის ჩვენთან ამხანაგობას... ხომ მართალია? ახლაც იმან გამოგგზავნა, ხომ?
- გიგლა** — იცი, რა?.. (უცებ გაჩუმდება)
ცაგო — შენ რალაცის თქმა ვინდა და ვერ გითქვამს.
- გიგლა** — (ხელს ჩაიჭნევს) არაფერი. (ისევ ათვალღერებს) ბიჭოს, ბიჭოს! აქ მართლაც ელექტრონის ნათურები გქონიათ!
- თინა** — მაშ რა გგონა!.. რაზმის ხელმძღვანელმა გვაჩუქა... თითს დააქერ და აინთება.
- გიგლა** — (ხელს ვაიწყვდის) აბა!
ცაგო — ცოტა ხანს მაცალე და ნახავ. რა ლამაზი იქნება, სიბნელეში უცებ რომ აკაშკაშდება ჩვენი კლუბის აივანი!
- გიგლა** — აივანზე დედოფლები დაგისხამთ... ყოჩაღ, ბიჭებო, ეს კი მართლაც კარგია... შეხეთ, როგორ იცქირებიან, როგორ დაუჭყეტიათ თვალებით...
- თინა** — შენც პიონერი უნდა ვახდე, გიგლა... მხოლოდ იცოდე, წესიერად უნდა მოიქცე, მიხოს უნდა ჩამოშორდე!
- ცაგო** — პირიქით, თინა, კი არ უნდა ჩამო-

შორდეს, ისიც ჩვენთან უნდა მოიყვანოს, მიხოც ჩვენი ახლები გახდეს!

- ბავშვები** — მართალია, მართალი!
- ცაგო** — აი, ახლა კი ჩაერთავ და შენობა გაშუქდება. (თითს დააქერს ელექტრონათურების ლილვს. აივანი გააკაშკაშდება. ბავშვები იცინიან, ხარობენ, ტაშს უკრავენ და მღერიან)
- ბავშვები** — ვაშა, ვაშა, ეს შენობა რა ლამაზი, რა კარგია; ელექტრონი აკაშკაშებს. ყვეაილებით ნაქარგია!
- თინა** — გვეუფავართობა, ახლა კი წავიღეთ! (ცერო შუქს ჩააქრობს)
- ბავშვები** — წავიღეთ, წავიღეთ...
გიგლა — (ყოყმანობს, ევრ გადაუწყვეტია) ცერო, მოიკა, რალაც უნდა გითხრათ!
- ცაგო** — მე წელანაც შეგატყვე...
გიგლა — (იღუმალი ხმით) წუღან მე და მიხომ ამ კლუბის დანგრევა გადაეწყვიტეთ...
ცაგო და თინა — (ერთხმად) როგორ თუ დანგრევა?
გიგლა — რა ექნა, მე კი არ მინდოდა, მაგრამ მიძიულა, დამაშინა... თქვენ რომ წახვალთ, ის მოევა და...
თინა — მაშ, ჩვენც აქ დაეხედეთ!
გიგლა — ახლა რაც ვინდათ. ის ჰქენით! მე წაველ, თორემ...
ცაგო — მოიკა... (დაეძქრება) შენ არ წახვალ... ყველანი ამ ხეებს მოვიფართოთ და როგორც ვერტყუით, ისე მოვიქცეთ! (ყველანი გადიან. შემოდის მიხო, აქვთ იქით იხედება, ფრთხილად დაუსტვენს. გარედანაც სტვენა ისმის. შემოდის გიგლა)
მიხო — სად დავიარგე?..
გიგლა — დავიკარგე კი არა. სულსი კაწკაწით გელოდები. როდის იქნება, რომ ამ ელექტრონის ბოძებს მივლენწ-მოვლენწათ!
მიხო — რა ელექტრონის ბოძებს, ბიჭო!
გიგლა — ნახე, იმ ცულღუტებს ელექტრონის ბოძები ჩაუსვამთ, მავთულკოცა-

მ ა ნ რ

უკიმავეთ, პატარა კლუბოც აუშენებიათ... მომეცალე, ერთი მაგარი წიხლი ჩავსხო!

- მიხონ** — მოიცა, ჯერ ენახო!
- მიგლა** — რალა ნახეა უნდა, შურით თვალე-ბი გადმოგვიტრიალდება, შუქი რომ ანთება!
- მიხონ** — შუქიო? რა შუქი?
- მიგლა** — ნამდვილი ჩხირკედლები ყოფილან... აი, ნახე! (ჩართავს შუქს)
- მიხონ** — ბიკოს, ბიკოს! შუქი, ელექტრონის შუქი!
- მიგლა** — ეს ელექტრონათურები ჩვენ გამოგადდება. წაეილოთ... დანარჩენი კი მიუხედავად-მოუხედავადობთ. აბა, მიდი, დამკარ ფეხი!
- მიხონ** — ხუმრობ, თუ დამკინი? წაღება როგორ შეიძლება?
- მიგლა** — დანგრევა ხომ შეიძლება?..
- მიხონ** — დანგრევა? რა ვიცი...
მიგლა
- მიგლა** — ჰო, დანგრევა. მაშ რა, აქ ასაშენებლად ხომ არ მომიყვანე?
- მიხონ** — (ყოყმანობს, აქეთ-იქიდან ათვალერებს, ეტყობა უკუდაფერი მოსწონს. გიგლა ეშმაკურად იღიმება) ამის აშენება ვინ მოილოქარ?
- მიგლა** — იმ დოკლამა ცეროს მოგონილია. ის არის ამითი პირველი ინჟინერი!
- მიხონ** — კარგი დოკლამა კი ყოფილა! არა, ამის როგორ დაენგრევა... მე რალაც უშნოდ შეთითხნილი მომეჩვენა შორიდან. წელან იმითომ ვითხარი. დაენგრეთ-მეთქი... თვითონ ცერო სად არის?
- მიგლა** — (ღიმილით) გინდა ნახო? ძალიან გინდა?
- მიხონ** — (შემერთადი მიმოიხედავს) მოიცა, ბიკო, წაეილეთ, მართლა თავს კი არ დავეადგეს!..
- მიგლა** — მართალია, უნდა მივიხედ-მოვიხედლოთ! (გარბის)
- მიხონ** — დაიცა... სად გარბიხარ?.. წაეილა. ნეტავ სად წაეილა? მეც მოვუსვა, თორემ... (გაიქცევა მეორე მხარეს, საიდანაც გამოჩნდებიან ცერო, გიგლა და თინა. მიხონ შეკრთება უკან-უკან

იხეც) ბიკოს? თქვენ საიდან გაჩნდით?

- სარო** — (სიცილით) ელექტრონი ანთებულ დავერჩა და ჩასაქრობად გამოვეშურეთ!
- მიხონ** — არა. ცერო... შუქი მე და გიგლამ ავანთეთ წელან!
- სარო** — ყოჩაღ, მომწონს შენი გულახდილობა, მომეცი ხელი!
- მიხონ** — (გაუწეღის ხელს) შევირგდეთ, ცერო!
- თინა** — აი, ასე! ყველაფერი უნდა დაივიწყოთ.
- მიხონ** — (დარცხენით) მე დამნაშავე იმაში ვარ, რომ ჭიდაობა ჩხუბად ვაქციე და ვაეიბუტე, დავიწყებით კი რა დამაეიწყებს... ცერომ ისე გამამბრტყელა, რომ...
- მიგლა** — (ეშმაკურად) ეჰ, რას იხამ, ჩემო ძმაო, ბალახზე გავისხლტა ფეხი, თორემ შენი წამქცევი ამ სოფელში არაეინ არის...
- მიხონ** — (შეაწყვეტივნებს) ჩუმია!.. შენი მსახარად ასაგდებიც ვაეიბო? (ბავშვები იციანია).
- მიგლა** — გუხუმრები, ბიკო, ის უნდა მეთქვა, მჯობის მჯობანი არ დაილევა-მეთქი და ნახე. რა წამომცდა?!
- მიხონ** — კარგი, კარგი, აბა, ბიკებო, ჩავაქროთ შუქი, ნათურები არ გადაიწვას!
(ცერო შუქს აქრობს. სცენა ბნელდება)

მონაწილენი აირჩევენ „ქორს“, „ყურ-შას“ და „დედას“, დანარჩენები „წიწი-ლებია“. „ყურშა“ „მწყემსებთან“ არის წასული; „ქორი“ აიღებს პატარა ჯოხს, ან ნაფორს და იწყებს მიწის ჩიჩქნას „წიწილები“ კი „დედას“ (ანუ „კრუხს“) მოგებებიან უკანდან, ტრიალებენ მის გარშემო და იძახიან:

„ქორო, ბუდეს დაგინგრე!“

„მე წიწილას წაგართმევ“ — პასუხობს „ქორი“.

ამას გაიმეორებენ რამდენიმეჯერ. ბოლოს „წიწილები“ მოხსენებიან „დედას“, შემოეხვევიან „ქორს“ და სთხოვენ: „სარკე-სავარცხელი გვათხოვეო“. „ქორი“ ათხოვებს „სარკე-სავარცხელს“ (ნაფორს), რაც ყველა მოთამაშის ხელში გაივლის. უკანასკნელი იტყვის: „ეს რა სარკე-სავარცხელიაო“ და გადაადგებს. „ქორი“ ჩამოივლის და ყველა მათგანს სათითაოდ ეკითხება: „სარკე-სავარცხელი რა უყავიო“. პირველი მოთამაშე მეორეზე მიუთითებს — „ამას მივეციო“, მეორე — მესამეზე, მესამე — მეოთხეზე და ასე შემდეგ. უკანასკნელი ეუბნება: — „არ მომეწონა და გადავაგდეო“.

„ქორი“ მობრუნდება და „დედას“ ეუბ-

ნება: „სამაგიეროდ ერთი ყვინჩილა მომეციო“. „აზა მყავსო“, „აბა, დააყიდეო“, ბავშვები მამალივით იყვლებენ. „ეს რამდენი ქათამი გყოლიაო“ — იტყვის „ქორი“ და გაექანება ბავშვებისაკენ; რომელსაც ხელს დააკარებს, მოტაცებულად ითვლება და მიჰყავს. „ქორი“ მიუბრუნდება და ისევ ითხოვს „წიწილას“.

„რაც მოიტაცე, ისიც არ შეგრჩებაო“ — ეუბნება „დედა“.

„მე რომ მოვიტაცე, ბატონ მელიას მივართვიო“,

„შენც შეგარცხინე და შენი ბატონიცაო“.

„ქორი“ კიდევ გაექანება და რომელსაც ხელს დააკარებს, მიჰყავს. „კრუხი“ ცდილობს „წიწილების“ დაცვას, მაგრამ ვერ ახერხებს. „კრუხი“ და „წიწილები“ „ტკრიაკებენ“. „ქათმების“ ხმა შემოვსება „სამწყესურიდან“ მომავალ „ყურშას“ და გამოქანდება. „ქორი“ „ყურშას“ რომ დაინახავს, შეშინდება და „გაფრინდება“. „დედა“ ყველა „წიწილას“ თავისაკენ მოუხმობს და შეაგროვებს.

ამის შემდეგ სხვა „ქორს“, „ყურშას“ და „დედას“ აირჩევენ.

სტორიაჰაილი **ციყვიები და მელია** ნახატები ან. კანდელაკისა

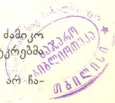
უფროსი დაიკო ციყვი თავის ძამიკოს ხილით უმასპინძლდებოდა.
ამ დროს ცბიერმა მელამ ჩამოიარა.

- გამარჯობა, ძია მელაკუდა, — მიესალმა დაიკო ციყვი.
- როგორ გასუქებულხართ! — უთხრა ძამიკო ციყვმა.
- ჩვენს მეზობლად სკა რომ არის, იქ დავდივარ და თაფლს ვიახლებით! — ეშმაკურად მიუვიო მელიამ და გზას გაუღდა.

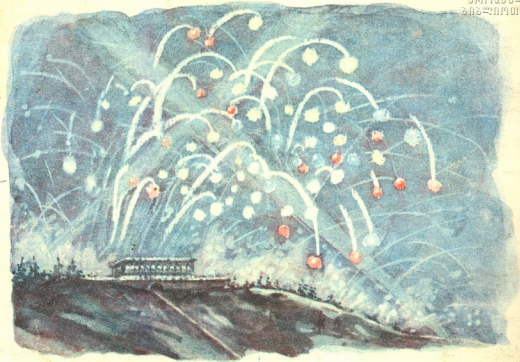
მეც უნდა წავიდე და თაფლი ვჭამო! — აჩემა ძამიკო ციყვმა.

— არ წახვიდე, გატყუებს ის ცბიერი, — ურჩევდა დაიკო, მაგრამ ძამიკო ციყვი მაინც გაიპარა. მსუნაგი ციყვი სკას მიუახლოვდა თუ არა, ფუტკრებმა დაუპატიებელ სტუმარს თავ-პირი დაუსხივეს.

შენ მელიასათვის კი არა, ჩემთვის რომ დაგვეკრებიან, ამ დღეში არ ჩავარდებოდით! — უთხრა მსუნაგ ძმას დაიკო ციყვმა.

19/86. 537/48

პაპი მენაძე

ნახატი გ. ფოცხიშვილისა

სალუტი თბილისში

— ჰე, გოგი, გარეთ გამოდი,
ნელი, გამოდი შენცა,
მთვარეს ქვემეხი ესროლეს
და აყვავილდა ზეცა.

ყვავილებმა კი მიწაზე
არჩიეს ყოფნა, ალბათ:
ცაში გაფირინდნენ, მერე კი
ისევ დაეშენენ დაბლა.

რა სინათლეა ზეცაზე,
რა სინათლეა მთაზე;
ზეიმს უმღერის თბილისი,
ქვემეხი სალუტს აძლევს.

ბავშვებმა ზეცას ახედეს,
დაიგრივალა ტაშმა:
— სტალონს მარადეამს სიკოცხლე
ვაშა და კიდევ ვაშა!

ყლის მხატვრობა გეოთენის ალ. ვიფხაძის

რედაქტორი რევაზ მარგოანი სარედაქციო კოლეცია: გ. აბაშიძე, ე. ზურჯანაძე, ა. გრიშაშვილი, თ. თუმანიშვილი, მ. ვაჟა-ფშაველას მემორიალური ცენტრის მდივანი, ს. სხარდუაძე, ნ. უჩაძე, მ. ცხადაძე.

Д. И. Л.— ежемесячный детский журнал ЦК ЛКСМ Грузии № 5 изд. 1962 г. Тбилиси, Лепина 14.

საბჭოთავი. მუდრეკის მისამართი. თბილისი ლენინის 14, მ. ხარბი. აკვ. 5-07-28
გამომცემი: უკვე. № 75 სტამბის უკვე. № 09/000 ტირაჟი 15,000 ლ. 02/284